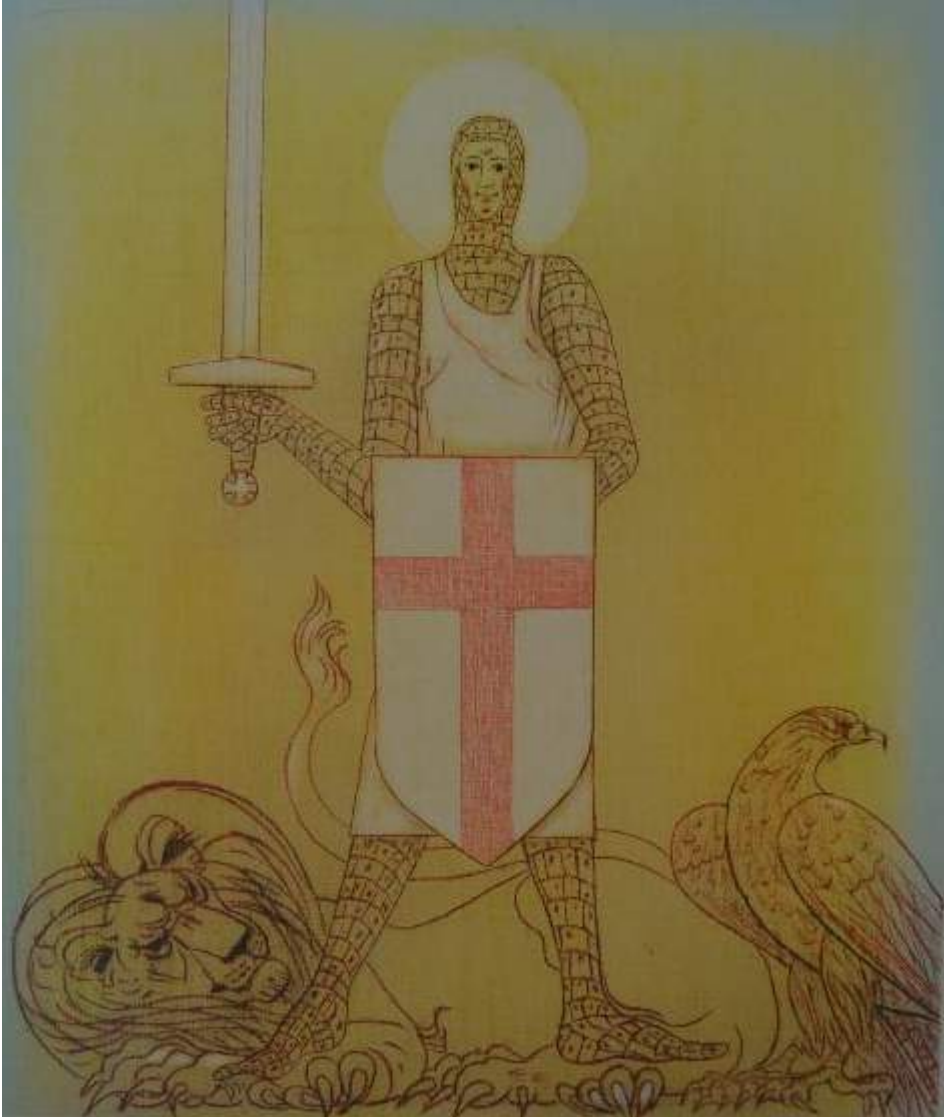

září 09/2012

Časopis krajanské rodiny v New Yorku

Anděl nadšení

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Člověka vždy osvěží styk s člověkem, který se dovede pro něco nadchnout. Je v něm zažehující idea, jak jinak zvládat svou práci; takový jedinec je přímo nadšen objevem nějaké myšlenky. Na dovolené se rozhlížejí takoví lidé okouzleně po úžasné krajině; jsou nadšeni večírkem stráveným s přáteli, při němž se všichni dobře bavili, dají se nadchnout novými cestami a svým nadšením strhnou i jiné. V jejich blízkosti všichni prožívají všechno intenzivně. Upozornňují se vzájemně např. na to, jak slunce nádherně prosvítá mraky, jak svérázně se nad údolím vypíná hor.

Naproti tomu existuje mnoho lidí, kteří se už nedovedou nadchnout pro nic. O dovolené jezdí stále dál a dále, ale když se jich zeptáte, jaké to tam bylo, řeknou vám, že jim tam jídlo moc nechutnalo a s hotelem to také nebylo docela v pořádku. Potřebují proto stále více popudů zvnějšíku, aby si vůbec uvědomili sami sebe. Čím dále však jezdí, čím více peněz za dovolenou dají, tím méně prožitků jsou schopní, tím méně cítí puls života. Hledají život mimo sebe, protože se z nich vytratil. Žádný v vnějších zážitků do sebe nevpustí, a proto nikdy intenzivně nežijí.

Slovo nadšení - povznesení ducha - znamená též dojetí, oživení, naplnění Duchem. Lidé schopní se pro něco nadchnout se dají uchvátit slovem, pohledem, setkáním, lesní cestičkou, horou, na kterou šplhají. Vnitřně je vzruší pohled na úžasnou krajinu. Dají se vythnout ze své rezervovanosti. Jsou náhle jakoby mimo sebe - přímo v centru svého prožitku. Řekové mluvili v takovém případě o "extázi", což doslovně znamená "stát mimo sebe"; hovořili o entuziasmu, tzn. o bytí v Bohu. Být nadšen tedy de facto znamená dát se ovanout Duchem toho, který mne potkává ve všem: v přírodě, v člověku, v každém slově, v hudbě, v umění. A teprve v Bohu prožívají tajemství lidské bytosti, tajemství přírody i umění. Teprve v Bohu se mi otvírá vše ve své hloubce. V tom všem se vposledku dotýkám jeho.

Lidé schopní se nadchnout dovedou k nadšení strhnout i jiné. Vyzařuje z nich život. S nimi neposedáváme po večerech v ustavičném bédování nad něčím. Z nich srší nadšení. Mají své ideály a rádi by nás pro ně nadchli. Jak nadšeně dovedou vyprávět o tom, co prožili. Ta svěžest a život! Hovor už není nekonečným přemíláním čehosi; náhle je napínavý. A už jsou tu nové ideje, nové plány, které v nás probouzejí znovu chuť k životu. Pojednou se nám zachce jít na koncert nebo na výstavu či právě na tuhle

túru. Z takových jedinců do nás vchází život; naplňují nás duchem.

Přeji ti, aby ses dal svým andělem nadchnout a uchvátit tím, s čím se setkáš, co prožiješ, čím jsi. A také ti přeji, abys dovedl nadchnout i druhé strhnout je pro dobrou ideu, pro užitečný projekt; abys jim dovedl vlít do žil život. Pak i tobě anděl nadšení prodlouží radost ze života a promění tě ve svého kolegu - v anděla nadšení pro ty, s nimiž se setkáš.

Milí přátelé, v českých novinách jsem četl článek - takovou parodii, co by se stalo, kdyby americký průzkumný vozík Curiosity místo na Marsu přistál v Česku. Průzkum v Česku dopadne nakonec jak jinak, než že Curiosity skončí v české hospůdce a po skoncování několika piv vysílá trochu podivné signály.

Zkusme si ale teď představit, že by Curiosity přistálo na planetě, která nese název Srdce. Pojdme ještě dál v představách. Curiosity by shromáždilo všechna data ze Srdce, které by patřilo člověku nevěřícímu. Potom by dostalo příkaz přeletět na jinou planetu, na Srdce, které patří člověku věřícímu. Planetu Srdce člověka nevěřícího můžeme označit pracovní - SrdceN, a planetu Srdce člověka věřícího - SrdceV.

Výsledky průzkumu planety SrdceN.

Přistávám na povrch planety SrdceN. Povrch je mírně zvlněný a neustále se v impulsích mění. Je zde velká vibrace. Vibrace se zklidňuje po signálech z vnějšku. Signály mají podobu dobrého slova, slova chvály, útěchy atd. Vibrace se velmi zvyšuje po signálech z vnějšku, které mají opět

podobu slova, tentokrát jsou to slova hrubá, nadávky atd. Pravidelně asi po šestnácti hodinách pozemského času se planeta SrdceN naklání o 45 stupňů a vibrace jsou velmi malé. Zhruba po osmi hodinách planeta jde zpět do původní polohy. Zase signály z vnějšku podobné předchozím. Někdy se celá planeta pohybuje i s okolním vesmírem a velmi vibruje. Vše je zde na povrchu planety precizně vytvořeno. Pokud se zavrtám pod povrch vychází z planety červená tekutina ve které je kyslík. Analyzuji kapalinu. Signály, které přicházejí z vnějšku mají velmi

zásadní vliv na vibraci planety, je to obrovský různorodý datový soubor. Cokoliv se jenom málo v datech změnilo má vliv na vibraci. Bude trvat několik let, možná ještě déle rozšířovat a analyzovat přesný vliv dat na vibraci planety. Konec průzkumu. Vracím se zpět na Zem.

Výsledky průzkumu planety SrdceV.

Všechno jí úplně stejné jako na planetě SrdceN. Pomalu končím průzkum, zdá se, že planety SrdceN a SrdceV jsou podobné jako vejce vejci. Chystám se k odletu... ale pozor....citlivé antény zachycují nějaké záhadné signály, na rozdíl od planety SrdceN, kde tyto signály scházely. Signály nemají ani vlnovou délku, je to zvláštní fenomen. Nejvíce se objevují předtím, než se planeta nakloní o 45 stupňů a potom po uvedení do zpětné polohy. Také během dne jsou tyto signály zachycovány. Velmi velká intenzita nastává jednou za sedm dní. Signály vycházejí z povrchu planety a také odněkud z vesmíru přicházejí. Zdroj ve vesmíru je vzdálen od povrchu planety SrdceV... opět se to nedá přesně určit, chvílemi přístroje ukazují zdroj těsně nad planetou nebo dokonce pod povrchem planety, jindy jakoby by byl tisíce světelných let. Data, která přicházejí z neznámého zdroje jsou jakoby mimo čas, při měření se zastavuje průběh času. Planeta se dokonce při jedné takové výměně dat úplně “zastavila”, což je ale nemožné... Asi jsem narazil na ještě neprozkoumanou komunikaci.... Vracím se zpět na Zem.

*Milí čtenáři, přeji hezký čas strávený s časopisem ZVON.
Fr. Antonín*

S VATÝ VÁCLAV

Karel Čapek

Ne, že bych mohl čímkoliv rozhojnit naše vědomosti o vévodovi české země; ale stalo se kdysi jedno zjevení, o kterém bych vám chtěl dát opožděnou zprávu. Bylo to za války, v jedné z nejsmutnějších a nejtěžších zim; tehdy se všechno zdálo skoro ztraceno, a jen s námahou jsme v sobě udržovali malý zoufale vytrvalý ohniček naděje. (Jak je to dávno, Bože, jak je to dávno!) V takových dobách se člověk ohlíží po znameních; i hledal jsem za jednoho nedělního odpoledne - bylo to právě kolem vánoc - nějaké znamení na temném a sirém Hradě pražském. Svatý Vít byl kupodivu otevřen; bylo tam šero jen maličko lidí se modlilo ve zšeřené lodi chrámové a několik svíček zimomřivě svítilo před vysokými temnými otáři. Bylo to strašně smutné a přísné jako znamení. A tu s otevřely železné dveře kaple svatováclavské a z nich vycházel průvod kněží s hořícími svícemi, jako z jinéh věku a zpívali.

Zpívali mešními, silnými, stářím jakoby nazrněnými hlasy: “Svatý Václave, vévodo české země, oroduj za nás, pros za nás Boha, Svatého Ducha...”

jako
jako
chrámovou
a burácel slavnou
a tvrdou prosbu za lidi budoucí. Co vám budu říkat: svatovítští canonici už zašli do sakristie, tma zalila katedrálu, a ještě jsem oběma koleny klečel na tvrdém a mrazivém kamení; ale pak už ve mně nebyl malý a zoufale vytrvalý ohníček naděje, nýbrž zářivá a slavnostní řada hořících svěc. Ukládá se nám tradice svatováclavská. Málo, maličko toho víme o knížeti země české, kdybychom sesbírali všechno, co víme, byl by to upřímně řečeno, do veliké a převeliké míry svatý Václav Alšův, svatý Václav Myslbekův, svatý Václav Tomanův; je to svaté a spanilé kníže posvěcené uměním. Nezapomeňme na tuto tradici svatováclavskou. A tu je ještě jedna stará tradice; ne století desáté, ale století devatenácté. Pro naše otce dědic země české byl představitelem starého státu, byl korouhví a symbolem našeho státoprávního boje; jak věci stojí, ani tato tradice ještě nepatří do musea. Ono s tím nezahynutím nás ni budoucí to dá ještě hromadu práce a víry; a v ledasčem budeme navazovat na dobré a trpělivé metody svých otců. Spíš se vracíme k mnohému, co platilo před válkou, než k tomu, co platilo před tisíci lety; ale i to je naše tradice knížecí.

Říká se jí také naše tradice křesťanská. Ano, ale tak se mi zdá, že jsme i ve svých dějinách méně dávných mohli mnoho a mnoho slyšet o křesťanství: o demokracii a humanitě jako o ukutečňování křesťanské lásky k bližnímu, o svobodě a spravedlnosti ke všem rovné, jako o přirozeném právu nesmrtelných duší, o politice jako nástroji k budování

BOŽÍ obce na zemi. Snad nezapomeneme, že i toto je naše slavná tradice křesťanská, i když nese jiné jméno národního knížete. Nese totiž jméno Ježíšovo a vyslovoval je věřící Masaryk. Co dělat: i když nechceme, půjdeme s jinými lidmi a národy po hřejivých stopách jež zanechl ve sněhu dobrý kníže VÁCLAV.

18. prosince 1938 (dva dny před smrtí)

OTEC Štefan Chanas ze slovenského kostela na Manhattanu oslavil 30. července své 40. narozeniny. Jménem celé krajanské rodiny v Astorii mu přeji hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let. Při příležitosti jeho narozenin jsem otci Štefanovi položil několik otázek.

Otče Štefane, můžeš nám aspoň v krátkosti přiblížit, kdy jsi začal vážně uvažovat o kněžské dráze?

Moja cesta ku kňazstvu nebola až taká dramatická. Pochádzam z východu Slovenska, z mesta Košice. Vyrastal som v klasickej katolíckej rodine, kde som dostal dobré základy viery od mojich rodičov a starých rodičov. Vždy ráno a večer sme sa spolu modlili na kolenách. Každú nedeľu a prikázaný sviatok sme s rodičmi a mojou sestrou i bratom chodili na svätú omšu. Pred prvým piatom sme išli na mesačnú sv. spoveď. Moja detská viera bola úprimná, aj keď asi nie veľmi hlboká. Keď som mal 12 rokov, začali sme spolu s bratom miništrovať. Zapáčiilo sa nám to a začali sme chodiť na sv. omšu častejšie, aj každý deň. Spoznali sme sa bližšie s kňazmi, kaplánmi. Oni sa nám, miništrantom venovali a zobrali nás sem-tam na nejakú púť či výlet, alebo nám dali nejaké náboženské knihy, prepašované cez hranice z Ríma. Cez tieto knihy som sa začal zamýšľať nad svojou vierou, nad zmyslom života, nad súvislosťami.

Tiež sa mi páčil životný príklad kňazov, ktorých som spoznal. Ako miništranti sme boli veľmi dobrá partia a viacerí zo starších miništrantov hovorili o tom, aké super by bolo byť kňazom. Postupne sa to zapáčilo aj mne. To som mal asi 15 rokov. Lenže akosi som vo vnútri cítil, že na to, aby sa niekto stal kňazom, nestačí iba to, že sa mu kňazstvo zdá atraktívne, zaujímavé, nejednotvárne a rebelujúce proti komunizmu. Zrejme by tam malo byť aj čosi viac. A tu zasiahol Pán Boh. Zdanlivou náhodou, ktorá však určite bola súčasťou Božieho plánu, som sa dostal k spoločenstvu mladých ľudí, ktorí svoju vieru prežívali veľmi hlboko

a osobne. Keď som mal 16 rokov, bol som pozvaný na tzv. „oázu“, čo sú dvojtyždňové duchovné cvičenia Hnutia Svetlo-Život. Skúsenosť osobného spoločenstva s Bohom a ďalšími mladými ma dost' zmenila. Začal som hľadať Božiu vôľu, nie iba svoju – či aj Boh chce, aby som sa stal kňazom, či to nechcem len ja. Keďže túto dilemu som sám nedokázal rozriešiť, začal som sa modliť každý deň jeden ruženec na úmysel rozpoznania životného povolania. Po roku mi Boh dal silu i odvahu na to, aby som sa rozhodol vstúpiť do seminára. Tam som potom zistil, že všetko nie je úplne ružové, že aj tam sú problémy. Ale tiež som zakúsil, že Pán Boh mi tie problémy pomáha riešiť a že s Jeho pomocou to ide. No a po 6 rokoch štúdia v seminári v Spišskom Podhradí som bol vysvätený na kňaza v Košiciach v auguste 1996.

Co předcházelo cestu do NYC a kdo a nebo co bylo příčinou, že sloužíš krajanům v New Yorku?

Na jeseň roku 1999 som prišiel do USA na dovolenku navštíviť bývalého spoluministrianta z našej partie, ktorý sa tiež stal kňazom a bol vysvätený za arcidiecézu Newark. Pri tej príležitosti som si chcel bližšie pozrieť aj New York City. Tak som prišiel na pár dní na našu slovenskú faru na 66. ulici. Tu som sa spoznal s otcom Martinom Svitaňom, ktorý sa ma potom pred mojím odletom naspäť na Slovensko opýtal, či by som tu nechcel prísť za kaplána. Odpovedal som, že ja by som aj chcel, ale musí súhlasiť aj môj biskup v Košiciach, ktorý ma však v tom roku 1999 neuvolnil, no povedal, že to bude možné o pár rokov, ak budem mať stále záujem. A naozaj, v roku 2003 ma uvolnil a tak som tu mohol prísť.

Jaký byl tvůj největší úspěch v životě?

Tých úspechov, za ktoré som veľmi vďačný Pánu Bohu, je asi viac. Za veľmi veľkú vec považujem vôbec to, že som sa stal kňazom. Zo siedmich rokov môjho kňazského pôsobenia na Slovensku sa veľmi teším najmä jednému spoločenstvu mladých, ktoré sa nám spoločnými silami a s Božou pomocou podarilo rozhábať, a toto spoločenstvo nezaniklo po mojom preložení do inej farnosti, ale funguje dodnes. A z môjho pôsobenia tu v New Yorku som vďačný najmä za to, že sa podarilo zaviesť sv. omše pre deti a pre mladých, a že tiež máme spoločenstvo mladých, kde prehlbujeme svoju vieru cez modlitby, piesne, Sväté Písmo, diskusie... Nedávno som si tiež uvedomil, že veľkým úspechom určite bolo aj to, že sme s nebohým otcom Martinom dobre spolu vychádzali, že sme sa navzájom dopĺňali a rešpektovali.

Co považuješ za neúspěch v dosavadním působení?

Neúspěchov v doterajšom pôsobení je takisto viac, napr. že sa zatiaľ nepodarilo zorganizovať nejaký letný tábor pre deti alebo víkendovú duchovnú obnovu pre mladých, alebo že sa nepodarilo dať doporiadku niektoré manželstvá, aby mali sobáš nielen na úrade, ale aj v kostole pred Bohom.

Vo vzťahu k americkým veriacim sa akosi zatiaľ nedarí priviesť ich k tomu, že majú chodiť nielen na sv. prijímanie, ale aj na sv. spoveď, alebo že v nedeľu sa treba zúčastniť na celej sv. omši, t.j. od začiatku, nie prísť až po 10-15 minútach.

Jak vidíš budoucnost slovenské komunity na Manhattanu?

Myslím, že je tu dosť veľký potenciál. Teším sa tomu, že tu máme dosť šikovných ľudí. Len im treba dať priestor, aby sa prejavili. Chválabohu, naša farnosť má aj pomerne dosť mladých ľudí. Bol by som rád, keby sa farnosť viac oživila. Samozrejme, že to nepôjde ľahko, ani rýchlo. Ale plameň, ktorý rýchlo vzbĺkne, často aj rýchlo vyhasne. Uvedomujem si, že to je beh na dlhé trate, ale do budúcnosti pozerám s optimizmom a pevnou dôverou v Božiu pomoc. Myslím, že komunita bude v poriadku najbližších 10-20 rokov. Je však ťažké povedať, čo bude o 30-50 rokov... Kým tu však budú Slováci, budeme tu pre nich aj my, slovenskí kňazi.

děkuji za rozhovor - Fr. Antonin

O priateľstve

„Ako išli ďalej, vošiel do ktorejsi dediny, kde ho prijala do domu istá žena, menom Marta. Tá mala sestru menom Máriu, ktorá si sadla Pánovi k nohám a počúvala jeho slovo. Ale Marta mala plno práce s obsluhou.“ Dedina je Betánia a dom je Lazarov a jeho dvoch sestier. Ježiš sa rád tam zastavil a oddýchol si, keď putoval v blízkosti Jeruzalema.

Mária bola omámená z toho, že raz mala majstra úplne pre seba a mohla v tichosti počúvať jeho slová večného života, ktoré hovoril, keď oddychoval. Tak sedela pri jeho nohách, ako sa to doteraz robí vo východných krajinách. Nie je ťažké predstaviť si Martin napoly odmietavý, napoly žartovný tón, keď ide okolo a hovorí Ježišovi: „Pane, nedbáš, že ma sestra nechá samu obsluhovať? Povedz jej, nech mi pomôže!“

Práve v tomto bode Ježiš povedal niečo, čo samé osebe je mini-evanjelium: „Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno.

Mária si vybrala lepší podiel, ktorý sa jej neodníme.“

Tradícia videla v sestrách symbol aktívneho a kontemplatívneho života, Liturgia s výberom prvého čítania (Abrahám víta troch anjelov v Mamre) nám ukazuje príklad pohostinstva. Myslím si však, že oveľa zreteľnejšia je tu téma priateľstva. „Ježiš mal rád Martu i jej sestru a Lazára,“ čítame v Jánovom evanjeliu (Jn 11,5). Keď mu prinesú správu o Lazarovej smrti hovorí svojim učeníkom: „Náš priateľ Lazár spí, ale idem ho zobudiť“ (Jn 11,11).

Tvárou v tvár žiaľu dvoch sestier sa tiež rozplače tak, že okolostojaci zvolajú: „Hľa, ako ho miloval!“ (Jn 11, 36) Je nádherné a utešujúce vedieť, že Ježiš poznal a pestoval tento cit, ktorý je taký krásny a vzácny pre nás ľudí – priateľstvo.

O priateľstve musíme povedať to, čo povedal sv. Augustín o čase: „Viem, čo je čas, ale keď ma niekto požiada, aby som to vysvetlil, tak už neviem, čo to je.“ Inými slovami je ľahšie priateľstvo precítiť ako ho vysvetliť slovami. Je to vzájomná príťažlivosť a hlboké porozumenie medzi dvomi ľuďmi, ale nemá to sexuálnu zložku ako manželská láska. Je to jednota dvoch duší, nie dvoch tiel. V tomto zmysle ľudia v staroveku vravievali, že priateľstvo je mať „jednu dušu v dvoch telách“. Môže to byť silnejšie puto ako rodinné. Rodina spočíva v tom, že máme rovnakú krv v žilách. V priateľstve máme ten istý vkus, rovnaké ideály, záujmy. Pre priateľstvo je podstatné, že je založené na spoločnom hľadaní dobra a pravdy. To, čo spája ľudí, ktorí sa spolčujú, aby robili zlo, nie je priateľstvo, ale spolok spoluvinníkov, je to „spolok, ktorý korumpuje“ ako sa hovorí v právnickom žargóne. Priateľstvo sa líši aj od lásky k blížnemu. Tá musí zahrnúť všetkých, dokonca aj tých, čo nám ju nevracajú, dokonca aj nepriateľov, zatiaľ čo priateľstvo si vyžaduje vzájomnosť, to znamená, že ten druhý ti vracia tvoju lásku. Priateľstvo sa živí dôverou, to znamená skutočnosťou, že ja zverujem tomu druhému to, čo je najhlbšie a najosobnejšie v mojich myšlienkach a skúsenostiach. Niekedy mladým ľuďom hovorím: Chcete zistiť, ktorí sú vaši praví priatelia a zaradiť si ich? Pokúste sa spomenúť si, aké boli vaše najtajnejšie skúsenosti v živote – pozitívne či negatívne – a položte si otázku, komu ste sa s nimi zverili – to sú vaši praví priatelia. A ak je niečo veľmi hlboké vo vašom živote a vy ste to zjavili iba jednej osobe, tá osoba je vašim najlepším priateľom.

Biblia je plná chvály na priateľstvo: „Verný priateľ je ako mocná pevnosť, kto takého nájde, nájde si poklad (Sir 6, 14 ff). Dôkazom priateľstva je vernosť. Pripomeňme si ľudové porekadlo: „Odídu peniaze, odídu priatelia.“ Pravé priateľstvo nesklame pri prvom probléme priateľa. Priateľa spoznáme v núdzi, v čase skúšky. Dejiny sú plné veľkých priateľstiev, ktoré sa stali nesmrteľnými v literatúre. Ale história kresťanskej svätosti tiež uvádza príklady slávnych priateľstiev. Delikátnym problémom u priateľstva je, či je možné, keď človek žije v manželstve. Neznamená to, že človek musí úplne prerušiť všetky priateľstvá, ktoré pestoval pred manželstvom, ale treba to prispôbiť, aby novomanželia nemuseli prekonávať ťažkosti a krízy.

Najistejšie priateľstvá sú tie, ktoré manželský pár pestuje spoločne. Medzi priateľstvami, ktoré sa pestujú individuálne, tvoria menej problémov tie s rovnakým pohlavím ako tie s opačným pohlavím. V týchto prípadoch sa často

nevypláca predpoklad, že človek je mimo každého podozrenia. Filmy s titulmi ako „Nevesta môjho najlepšieho priateľa“ hovoria veľa o takomto probléme, ale odhliadnuc od tohto extrému, vytvárajú aj vážne praktické problémy. Nemôžete ísť von s priateľmi každý večer a nechať druhého (väčšinou ženu!) samého doma. Pre zasvätené osoby sú najistejšie priateľstvá tie, ktoré pestuje aj celé spoločenstvo. Keď Ježiš hovorí o Lazarovi, nevraví „môj priateľ Lazar“, ale „náš priateľ Lazar“. Lazar a jeho sestry sa stávajú priateľmi aj apoštolov podľa dobre známej zásady „priatelia mojich priateľov sú mojimi priateľmi“. A práve takéto priateľstvá boli medzi svätými – to medzi sv. Františkom z Assisi a sv. Klárou napríklad. Sv. František je bratom a otcom všetkých sestier, Klára je sestrou a matkou všetkých bratov.

Kazateľ Pápežského domu Raniero Cantalamessa OFM Cap.,

Čítania 18. cezročnej nedele, 20. 7. 2007

(Gn 18, 1-10a; Kol 1, 24-28; Lk 10, 38-42)

Výročí a kulaté narodeniny

Emma Wartownik oslavila 1. rok

Náš nejmladší člen v krajanskej rodine v Astorii oslavil 15. července prvý rok života. Malá Emma Wartownik dělá radost rodičům a také omlazuje naši komunitu. Přeji malé Emmě a rodičům hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let.

Manželé Karol a Vlasta Krupkovi

oslavili 5. července 2012 krásné výročí - 60 let společného života.

Za celou krajanskou rodinu v Astorii Vám přeji hodně zdraví do dalších let. Boží požehnání a pomoc ve všem co budete podnikat. Děkuji Vám za pomoc v kostele.

Paní **Dagmar Čermáková** oslaví 26. září 2012 90. narozeniny. Milá paní Dagmar, za celou krajanskou rodinu Vám přeji hodně zdraví a Boží požehnání do dalších let. Upřímně děkuji za pomoc při krajanských zábavách. Ať ještě navštívíte mnoho krásných míst na zeměkouli.

Fr. Antonín

Mše svatá v české kapli v národní svatyni Immaculate Conception

ve Washingtonu, DC bude

v neděli 30. září 2012. Začátek v 12.15pm

Všichni jsou srdečně zváni. Přijďte s námi oslavit sv. Václava a poděkovat Pánu Bohu za víru.

Blahopřejeme k narozeninám:

v měsíci září

Ludmila Sedláčková 2. září, Marie Chvilíčková 5. září, Tomáš Brabec 7. září, Jülie L. Brabec 10. září, Daniela Brabec 19. září, Václav Jelínek 20. září, Jan Tomeček 21. září, Vlata Krupková, 24. září, Dagmar Čermáková 26. září, Nikolas Pope 26. září.

A memorial remembrance

Mrs. Mildred Rose Zahradnik Schulte and Mrs. Rose Zahradnik Albrecht
Odpočívajte v pokoji, vzpomíná a modlí se Sgt Jerome Zajic.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli:

Jan A. Faturik, Henrietta Hubata, Bohumil Novotný, Jerome Zajíc, Josef Bretl.

úmysly mší svatých v měsíci září 2012

09-02	Za zemřelého manžela	Elen Samek
09-09	Za zdraví pro rodinu Brabcovu	rodina Brabcovu
09-12	Za Martina Krále	Anna Benáček
09-16	Za zemřelého manžela Jiřího Smrčku	Božena Smrčka
09-23	Za živou a zemřelou rodinu Tomečkovu	Mirka a Jana
09-25	Za zemřelou Libby Hurdes	Anna Benáček
09-26	Za zemřelého Jána Rudačka	rodina Hnízdova
09-27	Za Mildred R. Zahradnik Schulte a Rose Zahradnik Albrecht	Jerome Zajíc

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am, v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave).

Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall

Adresa českého kněze: Fr. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375

Tel: (718) 575 8959

E-mail: zvonnews@gmail.com www.zvon.info

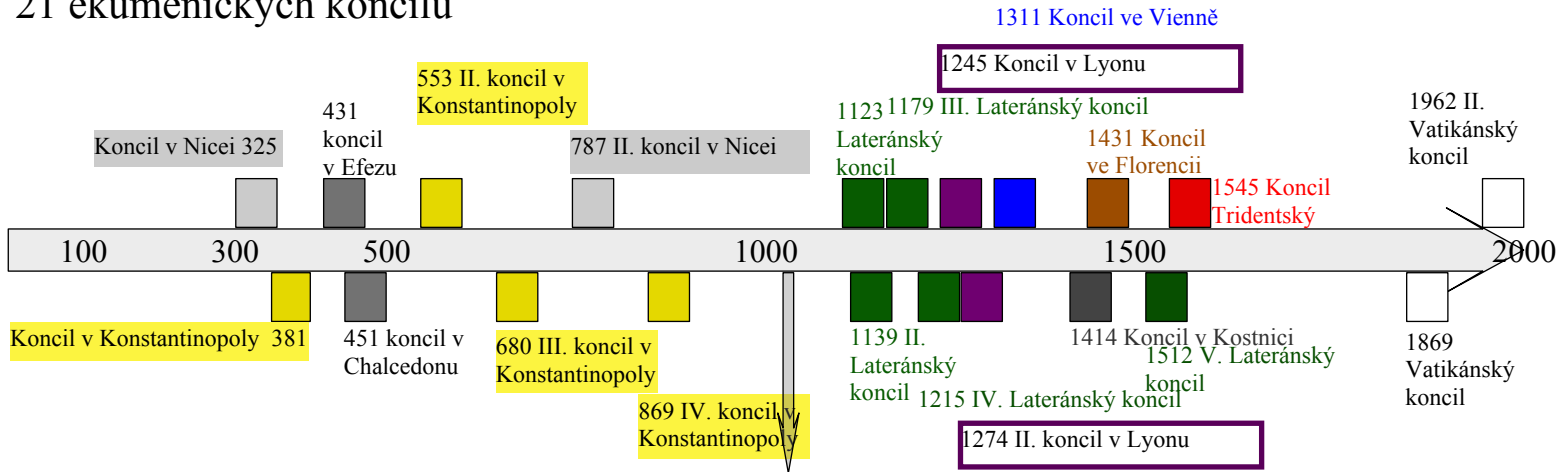
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

<http://www.stjohnnepomucene.org>

Ekumenické koncily církve

Během historie církve, kterou založil a svěřil apoštolům Ježíš, se konaly velké schromáždění - koncily, ve kterých se formulovalo učení Ježíše Krista. Ekumenický koncil (až na několik výjimek v minulosti) svolává papež, římský biskup. V příštích vydáních budeme sledovat jaké problémy řešily tyto koncily a jaké pravdy víry - dogmata - nám předaly.

21 ekumenických koncilů

16. července 1054.

Papežští legáti vedení kardinálem Humbertem exkomunikovali patriarchu Konstantinopole Kerularia.

24. července rozhodla synoda svolaná do Konstantinopole o exkomunikaci papežských legátů.

Velké schizma roku 1054

označuje církevní rozkol mezi křesťanským Východem a Západem, který rozdělil církev Západ - Římskokatolická církev Východ - Pravoslavné - ortodoxní - církve